

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 150/05-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť V. F., t. č. vo väzbe v K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. Š., K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ntv I-19/2004 z 20. decembra 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2005 doručená a 21. februára 2005 upresnená sťažnosť V. F., t. č. vo väzbe v K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. Š., K., ktorou sťažovateľ porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Ntv I-19/2004 z 20. decembra 2004 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ktorým bola predĺžená lehota trvania väzby sťažovateľa.

Zo sťažnosti vyplýva, že 31. januára 2002 sťažovateľ prekročil štátne hranice Slovenskej republiky za účelom plnenia služobných povinností a obchodného rokovania so zahraničnými partnermi. Následne 28. februára 2002 bolo voči sťažovateľovi začaté trestné stíhanie a Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) vydal v uvedený deň na sťažovateľa zatýkací rozkaz.

Na základe rozhodnutia vyšetrojúceho sudcu Krajského súdu v Splete z 1. marca 2002 č. I Kir-402/02 bol sťažovateľ počnúc 1. marcom 2002 vzatý do väzby z dôvodu extradičného konania na základe zatýkacieho rozkazu z 28. februára 2002.

Dňa 26. júna 2002 bol sťažovateľ vydaný orgánom Slovenskej republiky, pričom uznesením okresného súdu z tohto dňa bol vzatý do väzby podľa § 68 Trestného poriadku (ďalej aj „TP“) na základe § 67 ods. 1 písm. a) a b) TP.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Ntv 19/02 z 5. decembra 2002 bola zamietnutá žiadosť o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu s tým, že naďalej je u neho daný dôvod väzby už len podľa § 67 ods. 1 písm. a) TP.

Sťažovateľ podal 30. septembra 2002 okresnému súdu a Krajskej prokuratúre v Košiciach podanie, predmetom ktorého bolo počítanie „*zákonnej lehoty trvania väzby šesť mesiacov*“, ktorá podľa sťažovateľa uplynula 1. septembra 2002. Až následne po tomto krajský prokurátor podal okresnému súdu žiadosť o nezapočítanie doby, počas ktorej bol sťažovateľ vo vydávacej väzbe v cudzine. Okresný súd svojím rozhodnutím z 21. októbra 2002 žiadosti krajského prokurátora vyhovel a Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) svojím rozhodnutím sp. zn. 6 To 351/02 z 18. novembra 2002 rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Dňa 23. júla 2004 podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť, ktorá bola uznesením č. k. III. ÚS 284/04-13 z 29. septembra 2004 odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Dňa 22. decembra 2004 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 44/04 zo 16. decembra 2004,

ktorým tento súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 23. decembra 2004 sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 To 91/2004 z 13. januára 2005 tak, že podanú sťažnosť zamietol.

Dňa 29. decembra 2004 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Ntv I-19/2004 z 20. decembra 2004, ktorým predĺžil väzbu sťažovateľa do 26. júna 2005.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 6 Ntv I-19/2004 z 20. decembra 2004, ako aj postupom, ktorý predchádzal vydaniu tohto uznesenia, porušil jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru:

Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukázal predovšetkým na to, že *„dôvodnosť väzby treba nevyhnutne skúmať z hľadiska dostatočne odôvodneného trestného stíhania, nevyhnutnosti použitia väzby vzhľadom na iné zaisťovacie prostriedky alebo inštitúty nahrádzajúce väzbu, primeranosti použitia väzby s prihliadnutím na stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť a očakávaný trest, ale predovšetkým z hľadiska existencie konkrétnych skutočností predpokladaných zákonom“*.

Ďalej sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že *„podmienky na útekovú väzbu sú dané vtedy, ak sa možno dôvodne domnievať, že obvinený sa pokúsi vyhnúť sa trestným dôsledkom svojho konania spôsobom, ktorým by sa stal dočasne alebo trvale fyzicky nedostihnutelným, a teda aj nepostihnutelným“*. V tejto súvislosti uviedol, že v čase, keď úplne legálne prekročil štátne hranice Slovenskej republiky, *„miesto svojho pobytu nijako netajil a jeho kolegovia, resp. zamestnanci vedeli a to veľmi presne ako a kde“* ho možno kontaktovať a *„zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebol vykonaný žiaden úkon smerujúci k doručeniu akejkoľvek písomnosti a to na akúkoľvek adresu – ani domov, ani na pracovisko“*. Sťažovateľ nesúhlasí s konštatovaním najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého *„úteková väzba obvinených vychádza z konkrétneho konania obvinených, ktorí iba niekoľko dní pred začatím trestného stíhania, 4. februára 2002, odcestovali dňa 31. januára 2002 do zahraničia“*. Takáto formulácia je podľa sťažovateľa *„zavádzajúca a účelová. Pravdou je, že obvinení vycestovali do zahraničia v čase, keď ani*

len netušili, že v budúcnosti sa začne trestné konanie vo veci, ktorú v čase vycestovania považovali za vysporiadanú (uzavretím kúpnych zmlúv a prevodom spoločností, prípadne práv so spoločnosťami súvisiacimi na tretie osoby, o čom nie je žiadna pochybnosť). V čase ich vycestovania žiadne trestné stíhanie nebolo ani len začaté vo veci, toto začalo 4. februára 2002 a voči sťažovateľovi až 28. februára 2002!! Počas doby, kedy sťažovateľ bol štatutárnym orgánom spoločností B., s. r. o. a H., a. s., (...) bola opakovane preverovaná činnosť oboch spoločností a to nielen zo strany daňových orgánov, štátneho dozoru, ale i samotnými orgánmi činnými v trestnom konaní a pričom sťažovateľom boli vždy rešpektované pokyny orgánov, vykonávajúcich tú - ktorú kontrolu, preverenie. Súčinnosť s akýmkoľvek kontrolným, prešetrovujúcim orgánom bola zo strany sťažovateľa vždy zabezpečená“.

Sťažovateľ poukázal ďalej na to, že „podľa ustálenej aj medzinárodnej praxe (vrátane rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky), základné princípy, ktoré sa týkajú vzatia osoby do väzby a držania v nej, vrátane nebezpečenstva úteku ako väzobného dôvodu, predpokladajú medziiným, že

- medzi záujmami štátu a právom na osobnú slobodu musí byť dodržaná primeraná a spravodlivá rovnováha („fair and just balance“),

- dôvody pre väzbu musia byť významné a dostatočné, a súd má vo svojom rozhodnutí uviesť argumenty pre a proti existencii verejného záujmu, ktorý odôvodňuje – s náležitým zreteľom aj na princíp prezumpcie neviny – odchýlenie sa od pravidla rešpektovania osobnej slobody jedinca,

- nebezpečie úteku trestne stíhanej osoby nemôže vyplývať len z jednej skutočnosti (napr. výška hroziaceho trestu, možnosť ľahko prekročiť hranice), ale musí byť založené na súhre okolností.

Do úvahy treba vziať viaceré významné faktory – charakter stíhanej osoby, jej morálka, domov, zamestnanie, jej majetkové pomery, rodinné vzťahy... Vzájomné posúdenie môže byť potvrdiť existenciu nebezpečenstva úteku, alebo ho znížiť do takej miery, že väzbu neopodstatňuje.“

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd „opakovane a to i po podaní sťažovateľa, kde opätovne uviedol všetky vyššie opísané skutočnosti, nerešpektoval v jeho prípade vyššie

označené zásady a obsah jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, tieto pri svojom rozhodovaní neaplikoval a vo svojom rozhodnutí sa s vyššie uvedeným následne vysporiadal právne neakceptovateľným spôsobom - kedy bez uvedenia čohokoľvek konkrétneho, čo by svedčilo dôvodnosti tzv. útekovej väzby - mal za to, že je tu naďalej odôvodnená obava, že by sťažovateľ po prepustení na slobodu ušiel“.

Sťažovateľ ďalej namieta, že v jeho prípade bolo nezákonne postupované aj s ohľadom na § 378 ods. 2 TP platného a účinného v čase jeho vydania orgánom Slovenskej republiky, podľa ktorého obvinený môže byť stíhaný len pre trestné činy, pre ktoré bol vydaný, okrem prípadu, že bol daný dodatočný súhlas na trestné stíhanie pre ďalšie trestné činy. Podľa tvrdenia sťažovateľa v súdnom a ani trestnom spise sa nenachádza rozhodnutie, z ktorého by bolo zrejmé, pre trestné stíhanie ktorých trestných činov bol na územie Slovenskej republiky sťažovateľ vydaný. V súdnom spise sa nachádza iba odpoveď Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré na dopyt okresného súdu 21. júna 2002 uviedlo, že bol vydaný pre trestné činy uvedené v zatýkacom rozkaze, konkrétne procesné rozhodnutie v tejto veci v súdnom spise však podľa sťažovateľa absentuje.

Napokon sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta počítanie trvania väzby, keď poukazuje na výnimku z počítania lehôt podľa § 71 ods. 1 a 8 TP, ktorá je uvedená v § 71 ods. 7 TP, podľa ktorého môže súd rozhodnúť o nezapočítaní doby, po ktorú sa obvinený nemohol zúčastňovať na úkonoch trestného konania v dôsledku toho, že bol v útekovej väzbe, a to za predpokladu, že takýto návrh podá prokurátor. S uvedeným sa stotožňuje aj stanovisko Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. 1 Spr. 1152/00-9 z 27. októbra 2002, podľa ktorého Trestný poriadok nepredpokladá automatické nezapočítanie doby obmedzenia osobnej slobody v cudzine do doby trvania väzby podľa vnútroštátneho práva. Podľa názoru sťažovateľa, keďže ide o výnimku z počítania lehôt trvania väzby, je potrebné takýto návrh podať predtým, ako uplynie zákonná doba väzby uvedená v § 71 ods. 1 TP. Pokiaľ teda krajský prokurátor podal návrh na nezapočítanie väzby v cudzine do celkovej doby trvania väzby až 9. októbra 2002 a nebol podaný ani návrh na predĺženie lehoty väzby v lehote 10 dní pred 1. septembrom 2002, nepostupoval v súlade s Trestným poriadkom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 NtvI–19/2004 o predĺžení väzby porušil právo V. F. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 NtvI–19/2004 zo dňa 20. decembra 2004 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov konania, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť jeho právnemu zástupcovi do jedného mesiaca od dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (...).

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem (...) prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu ustanoveného zákonom (...) zákonným zatknutím alebo pozbavením slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6 Ntv I-19/2004 z 20. decembra 2004 a jeho skutkovým a právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení, týkajúcim sa predĺženia trvania väzby, pretože podľa sťažovateľa dôvody útekovej väzby v jeho prípade neexistovali a ani neexistujú. Sťažovateľ spochybňuje zákonnosť trestného stíhania vedeného proti nemu po jeho vydaní z Chorvátska na tom podklade, že „v súdnom a ani v trestnom spise sa nenachádza rozhodnutie“ o jeho vydaní na územie Slovenskej republiky, a namieta nezákonnosť trvania väzby z dôvodu oneskoreného podania návrhu krajským prokurátorom a rozhodnutia okresného súdu o nezapočítaní doby strávenej v tzv. vydávacej väzbe v zahraničí do trvania celkovej doby väzby.

Z citovaného čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, pozri tiež nález sp. zn. II. ÚS 55/98 z 18. októbra 2001).

Pretože v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecného súdu, bolo v právomoci ústavného súdu len posúdenie, či účinky výkonu právomoci všeobecného súdu (v danom prípade najvyššieho súdu) vo veci sťažovateľa, t. j. prejednanie a rozhodnutie o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa sp. zn. 6 Ntv I-19/2004 z 20. decembra 2004, sú zlučiteľné s citovanými článkami ústavy a dohovoru.

V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd okrem iného uviedol, že:

„Z obsahu trestných spisov vyplýva, že dôvody väzby oboch obvinených, tak ako vyplývajú z doterajších rozhodnutí súdu o ich väzbe, vrátane posledného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o predĺžení lehoty trvania ich väzby, zostávajú naďalej odôvodnené konkrétnymi skutočnosťami. Najvyšší súd preto odkazuje v tomto smere na dôvody uvedené v týchto uzneseniach. Úteková väzba oboch obvinených vychádza z konkrétneho konania obvinených. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení o predĺžení lehoty trvania väzby konštatoval, že obvinení iba niekoľko dní pred začatím trestného stíhania v zmysle § 160 ods. 1 Tr. por. (4. februára 2002) odcestovali dňa 31. januára 2002 o 23.30 hod. do Rakúska a následne do Chorvátska a orgány činné v trestnom konaní hodnotili túto cestu i následný pobyt obvinených v cudzine v súvislosti s podozrením zo spáchania trestných činov. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu a osoby oboch obvinených je preto naďalej odôvodnená obava, že by po prepustení na slobodu ušli do cudziny, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu alebo trestu (§ 67 ods. 1 písm. a) Tr. por.).

Vo vzťahu k stavu vyšetrovania treba uviesť, že obsah spisov (v súčasnosti všetkých 63 predložených zväzkov) preukazuje vyššie uvedené tvrdenia generálneho prokurátora obsiahnuté v jeho návrhu. Konkrétne skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazných prostriedkov stále preukazujú podozrenie, že obvinení spáchali trestné skutky, pre ktoré sú trestne stíhaní.

Konkrétny stav dokazovania v súčasnom štádiu trestného stíhania, taktiež preukazuje, že v záujme skončenia vyšetrovania je potrebné vykonať dôkazné prostriedky v rozsahu, v akom to konštatuje návrh generálneho prokurátora. Významnou skutočnosťou stále zostáva zabezpečenie výsledkov pretrvávajúceho veľkého počtu dožiadaní o právnu pomoc. Ale z hľadiska preukázania subjektívnej stránky konania oboch obvinených (preukázanie ich úmyslu použiť získané finančné prostriedky na priame obohatenie seba alebo iných osôb), majú tieto dožiadania rozhodujúci význam, a v tomto smere sa stav konania významne nezmenil. V konečnom dôsledku ide aj o preverenie obhajoby obvinených. (...)

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností, hodnotených jednotlivo i v ich súhrne, Najvyšší súd SR uzaviera, že k zistenému dôvodu väzby obvinených naďalej pristupuje aj preukázaná obtiažnosť veci, pre ktorú nebolo objektívne možné skončiť prípravné konanie v doterajšej lehote trvania väzby oboch obvinených, do 26. decembra

2004 (väzba v celkovom trvaní dva pol roka). So zreteľom na špecifický charakter tejto veci (počet poškodených sa pohybuje na úrovni 160 000) a so zreteľom na osoby obvinených pritom hrozí, že v prípade ich prepustenia na slobodu bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Preto Najvyšší súd SR v zmysle § 71 ods. 2 Tr. por. vyhovel návrhu generálneho prokurátora SR a lehotu trvania väzby oboch obvinených predĺžil. Nevyhnutne potrebnú dobu ale ohraničil kratším trvaním lehoty trvania väzby, než to navrhoval generálny prokurátor – iba do 26. júna 2005. (...)“

V citovanej časti uznesenia najvyšší súd uviedol konkrétne dôvody, pre ktoré bolo treba väzbu sťažovateľa považovať naďalej za dôvodnú, a tým zároveň podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne) odpovedal aj na argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej neexistovali dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. a) TP.

V každom prípade uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho skutkového a právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia ustanovení § 67 ods. 1 písm. a) TP a § 71 ods. 2 TP najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje a na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia preto ústavný súd nie je oprávnený.

Podľa názoru ústavného súdu iný záver nemožno vyvodiť, ani pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný postup, ktorý mal byť v rozpore s ustanovením § 378 ods. 2 TP platného a účinného v čase vydania sťažovateľa, pretože podľa listu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 3109/2002-8115 z 21. júna 2002 - ktorý predložil ústavnému súdu sťažovateľ - „*Ministerstvo spravodlivosti, administratívy a miestnej samosprávy Chorvátskej republiky povolilo vydanie menovaných na trestné stíhanie pre trestné činy uvedené v zatýkacom rozkaze Vášho súdu číslo 4 Ntv 19/02 zo dňa*

28. 2. 2002“. Zo zatýkacieho rozkazu z 28. februára 2002 sp. zn. 4 Ntv 19/02 – ktorý si zadovážil ústavný súd - a z uznesenia o začatí trestného stíhania a stíhaní obvinených z 28. februára 2002 sp. zn. ČVS: VKE - 7/OVOZTČ-BA-2002 pritom vyplýva, že sťažovateľ je skutočne stíhaný „*pre trestné činy uvedené v zatýkacom rozkaze*“.

Napokon ani sťažovateľ dosiaľ nikdy, a to ani vo svojej ústavnej sťažnosti nespochybnil, že by nebol trestne stíhaný za skutky uvedené v predmetnom zatýkacom rozkaze, poukázal iba na to, že „*v súdnom a ani v trestnom spise sa nenachádza rozhodnutie*“. Nespochybnil však existenciu relevantného rozhodnutia na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky.

Podľa názoru ústavného súdu z uvedených podstatných dôvodov treba považovať sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného treba konštatovať, že o otázke, či do celkovej väzby vykonávanej v prípravnom konaní treba započítať prípadne aj dobu, počas ktorej sa sťažovateľ nemohol zúčastniť úkonov trestného konania v dôsledku väzby v cudzine od 1. marca 2002 do 26. júna 2002, rozhodli všeobecné súdy už v roku 2002. Pokiaľ je sťažovateľ toho názoru, že uznesenie okresného súdu z 21. októbra 2002 sp. zn. 4 Ntv 19/02 v spojení s uznesením krajského súdu z 18. novembra 2002 č. k. 6 To 351/02-162 je ústavne nekonformné, treba konštatovať, že uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť už v roku 2002 (sťažovateľ rozhodnutie krajského súdu prevzal 28. novembra 2002), pričom proti nemu v zákonnej lehote ústavnú sťažnosť nepodal.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý zákon na ochranu práva poskytuje, t. j. v danom prípade od 28. novembra 2002. Predmetná sťažnosť bola podaná až 14. februára 2005 a ústavnému súdu doručená 16. februára 2005,

teda jednoznačne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom. Ústavný súd sa ani preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou v sťažnosti uvedených námietok voči týmto rozhodnutiam všeobecných súdov.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005